

har et Billighedskrav paa, at de store Udgifter, den i Befolkningens Interesse har paataget sig, ikke skulle resultere i betydeligt økonomisk Tab. Opgaven maa altsaa her være at afveje og afbalancere disse modstridende Interesser og Krav for paa Grundlag deraf at søge at træffe en Ordning, der til begge Sider er saa retfærdig som muligt. Og der forekommer det da mig, at det Kompromis, der var indeholdt i Regeringsforslaget, netop var af den Art, at det repræsenterede en til begge Sider acceptabel Ordning af Forholdet. Dette Forslag gik jo ud paa, at der ved Indførelse til Kommuner med offentlige Slagtehus og Slagtetvang fra de Kommuner, hvor Slagtehus og Slagtetvang savnes, skulde erlægges en moderat Afgift, for det førstkommande Finansaar af Halvparten, for det derefter følgende Aar af to Femtedele og derefter af en Femtedel af den nugældende Afgift. Den højtærede Justitsminister har under Forhandlingerne i det andet Ting bilagt dette Forslag med saa fortræffelige Argumenter, at de for mig have virket ganske overbevisende om, at netop den Ordning er den rette. Jeg skønner ikke, at der med nogen Føje kan siges, at Købstadkommunerne favoriseres ved den saaledes foreslaede Ordning, og i Samklang dermed kan jeg ikke skønne, at Producenterne eller agrariske Interesser i nogen Henseende derved ere gaaede for nær, de vilde efter min Opfattelse ikke være det, selv om det var Producenterne, der skulde udrede hele den forholdsvis lidet betydende Afgift, hvormod der her er Tale, end mindre da, naar Forholdet er dette, som udtrykkeligt fremhævet af det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Rasmussen-Krøjerup), at det jo er Byernes Konsumenter, der i den store Almindelighed komme til at udrede denne Afgift. Men naar dette er Tilfældet, forekommer det mig heller ikke, at det ærede Medlem (Rasmussen-Krøjerup), som sidst talte, kan have det fjerneste at erindre mod, at vi genindføre disse Bestemmelser i Loven. Det vil altsaa fra et agrarisk Standpunkt ikke kunne vække nogen som helst Betænkelighed, idet ogsaa det ærede Medlem har erkendt, at det egentlig er et indre købstadkommunalt Forhold. Jeg skulde derfor meget anbefale, at man her i dette høje Ting enedes om at genindsætte den paagældende Bestemmelse. Jeg skal tilføje, at jeg gerne ønsker Bestemmelsen suppleret med det Ændringsforslag, som var stillet af et Flertal nede i det andet høje Ting, gaaende ud paa, at der om Maaden, hvorpaa denne

Afgift kan opkræves, af Justitsministeren er at forhandle med de kommunale Myndigheder. — Jeg ønsker i øvrigt i denne Forbindelse at udtale, at jeg ikke mener, at denne Afgift skulde bevares for Tid og Evighed; jeg opfatter den som en Overgangsforanstaltning, og jeg kunde endog tænke mig Muligheden af, at man i Loven indførte en bestemt Tidsfrist, efter hvis Udløb denne Afgift skulde falde bort. Da det foreliggende Lovforslag imidlertid ifølge Indholdet af § 10 inden Udgangen af 1910 skal forelægges Rigsdagen til Revision, skønner jeg ikke, at der er Anledning til allerede nu at indføre et saadant Aaremaal, efter hvis Udløb Afgiften falder bort. Jeg tror, det vil være i alle Henseender rigtigere at afvente Lovens Revision, forinden en saadan eventuel Bestemmelse indføres, dette ogsaa af den Grund, at man til den Tid paa Basis af de da indvundne Erfaringer har fastere Grund under Fødderne med Hensyn til Fastsættelsen af denne Tidsfrist. Og dertil kommer yderligere, at jeg er tilbøjelig til at antage, at Modstanden hos de paagældende Kommuner mod denne Afgifts Bortfalden til den Tid vil være noget mindre, end Tilfældet er nu, idet jeg godt kunde tænke mig, at man i alt Fald i en Del af de Kommuner, hvor Afgifterne ville være overmaade smaa, vil have gjort den Erfaring, at en Del af Afgifterne medgaar til Dækning af Inkassationsomkostninger ved disse forholdsvis smaa Afgifter, saa at man til den Tid vil have lettere ved at resignere overfor Afgiftens Bortfalden.

Ligesom det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) nærer jeg ogsaa Betænkelighed ved det sidste Stykke, der i Folketinget er indsat i § 2, og som gaar ud paa, at Afgiften for hjemmeslagtede, ukontrolerede Varer bestemmes af Justitsministeren efter Forhandling med de kommunale Raad, dog kun for et Tidsrum af 2 Aar ad Gangen. Det forekommer mig, at naar man ved Ordningen med Hensyn til de af mig nu omhandlede Afgifter paafører Kommunerne en betydelig Indtægtsnedgang, altsaa i Afgifterne paa de allerede kontrolerede Varer, saa er der ingen Anledning til ogsaa at ramme dem paa Afgiften af de ikke kontrolerede Varer og paaføre dem en yderligere Indtægtsreduktion ogsaa paa den Maade. Under Henvisning hertil vil jeg finde det naturligt og mest hensigtsmæssigt, at hele denne Bestemmelse bortfalder, idet jeg nemlig ikke ser rettere, end at Hensigten med at indføre denne Bestemmelse under § 2.